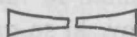

rvavo glavo in se umaknil. Sodnik se je pa vnovič obrnil k mestnemu poveljniku in rekel: „Oslepiti ga dam in izpustim.“ Ali poveljnik mu zopet odvrne: „Škoda takega junaka. Izpusti ga! Saj nima v svoji domovini nikogar več. Dobro so sekali naši Galci. Od žalosti se v kratkem sam vrne k nam.“ In sodnik se dvigne, rekoč: „Recedas!“¹ Poveljnik se mu zahvali, da ni poškodoval junaka, vezi padejo Melutu z rok, Galeb odstopi, in krvnik mu pokaže iz amfiteatra odprta vrata — na svobodo.

Ni bila vesela pot v domovino. Še manj vesel je bil pogled na opustošeno Liburnijo. Tujec je tu grozno gospodaril. Vse je poklal, požgal, porušil. Meluf je našel samo okostja nekdanjih tovarišev branilcev. Na utrdbi, ki so jo po njem nazvali Rimljani Metulum (danes Matulje), je dobil rimske vojake, ki so se mu oholo posmehovali. Splezal je na najvišjo obmorsko skalo in se vrgel v morje, ki ga je objelo s penečimi valovi — liburnijsko morje junaka iz Liburnije. „Še boš strla rimski jarem, lepa naša domovina,“ je kriknil in utionil. Prerokba se je uresničila lani, ko so Lahi priznali Slovanom pravico v Istri.

¹ Odstopi!

Vi pravite . . .

*Vi pravite: meglice tri
črez sinje plavajo nebo . . .
Saj ni to res! — Krilatci le
drhtijo tiho nad zemljó.*

*In glej! — Na roki vsakemu
golobček snežnobel sedi;
in vsak golobček radostno
list v kljunčku bel drži.*

*Na listih črke zlate so,
pisali jih krilatci ti;
golobčki pisma poneso
na zemljo k nam — na tri strani.*

*Lepó je v pismih pisano
o rajú, zvezdah božjih treh,
o pesmih, ki jih angeli
v prelepih pojejo nočeh.*

*Pozdrav krasan izzà zvezdá
stoji na koncu pisma tam:
„Če priden boš, pa kmalu ti
vesel k nam prideš sam . . .“*

*Vi vprašate: Oh, komu pač
golobčki pisma poneso?
Počakajte! . . . Črez ure tri
spusté se tiho na zemljó.*

*Če žarek me ne moti zlat,
ki krog krilatcev treh drhti:
„Oj, Tilki, Milki, Dragici!“ —
na pismih se blesti . . .*

Jos. Vandot.

